

Sygn. akt III AUz 124/18

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2018r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Michał Bober

Sędziowie: SA Lucyna Ramlo

SO del. Tomasz Koronowski (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2018r. w Gdańsku na posiedzeniu niejawnym

sprawy T. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o umorzenie należności składowych

na skutek zażalenia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 sierpnia 2017r., sygn. akt VI U 431/17

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że w miejsce kwoty 1.350 zł zasądzić od ubezpieczonego T. B. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą instancję;
2. zasądzić o ubezpieczonego na rzecz pozwanego kwotę 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

SSA Lucyna Ramlo SSA Michał Bober SSO del. Tomasz Koronowski

Sygn. akt III AUz 124/18

UZASADNIENIE

T. B. złożył w dniu 13 lutego 2017r. odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 2 lutego 2017r., którą to decyzją organ rentowy uchylił swoją decyzję z dnia 23 grudnia 2016r. o odmowie wszczęcia postępowania z wniosku skarżącego z dnia 22 listopada 2016r. o umorzenie całości zaległości wraz z odsetkami w ramach zadośćuczynienia. Odwołujący wniósł o uchylenie decyzji ZUS i usunięcie z protokołów ZUS skierowanych pod jego adresem pomówień, polegających na nazwanie go głupcem. T. B. wskazał, iż jest osobą wykształconą. W odwołaniu od wskazanej decyzji ponowił żądanie umorzenia w całości zaległości wraz z odsetkami w ramach zadośćuczynienia za krzywdy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 16 maja 2017r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy oddalił odwołanie, przy czym wyrok ten nie zawiera rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu. Należy dodać, że strony nie wywiodły apelacji od tego wyroku, natomiast skutek wniosku pozwanego z dnia 18 maja 2017r. o uzupełnienie orzeczenia, zaskarżonym postanowieniem Sąd I instancji zasądził od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kwotę 1.350 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i nie obciążył odwołującego kosztami w pozostałym zakresie. Sąd ten oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i wnioskach:

Zarządzeniem przewodniczącego z dnia 5 czerwca 2017r. w nawiązaniu do wniosku o uzupełnienie wyroku wezwano pełn. ZUS do podania w terminie 7 dni wartości przedmiotu sporu. Organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 7 czerwca 2017r. wskazał, iż wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie wynosi 114.432 zł.

Zgodnie z treścią przepisu art. 351 § 1 kpc strona może w ciągu dwóch tygodni od ogłoszenia wyroku, a gdy doręczenie wyroku następuje z urzędu - od jego doręczenia, zgłosić wniosek o uzupełnienie wyroku, jeżeli sąd nie orzekł o całości żądania, o natychmiastowej wykonalności albo nie zamieścił w wyroku dodatkowego orzeczenia, które według przepisów ustawy powinien był zamieścić z urzędu. Wniosek o uzupełnienie wyroku co do zwrotu kosztów lub natychmiastowej wykonalności sąd może rozpoznać na posiedzeniu niejawnym (art. 351 § 2 kpc), zaś orzeczenie uzupełniające wyrok zapada w postaci wyroku, chyba że dotyczy wyłącznie kosztów lub natychmiastowej wykonalności (art. 351 § 3 kpc).

W ocenie Sądu Okręgowego zasadne jest nieobciążanie strony odwołującej w wymiarze 3/4 kwoty stanowiącej stawkę minimalną przy wartości przedmiotu sporu niniejszej sprawy. W myśl § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804), opłaty stanowiące podstawę zasądzania kosztów zastępstwa prawnego ustala się z uwzględnieniem stawek minimalnych określonych w rozdziałach 2-4. W myśl § 2 pkt 6 omawianego rozporządzenia, stawka minimalna przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 50.000 zł do 200.000 zł wynosi 5.400 zł.

Sąd I instancji wskazał, iż nie ma wątpliwości, że nakład pracy pełnomocnika pozwanego był w przedmiotowej sprawie nieznaczny. Pełnomocnik ZUS sporządziła odpowiedź na odwołanie ubezpieczonego, które sprowadzało się w rzeczywistości do zreferowania przebiegu postępowania administracyjnego toczącego się przed ZUS i zakończonego wydaniem zaskarżonej w sprawie decyzji. Pełnomocnik organu rentowego nie złożyła ponadto żadnego pisma procesowego w sprawie. Godnym zauważenia jest również fakt, iż pełn. ZUS nie stawiała się na jedynej wyznaczonej przez Sąd rozprawie, która odbyła się w dniu 16 maja 2017r. Wobec tego zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego od odwołującego na rzecz organu rentowego w pełnej wysokości stawki minimalnej wynikającej z § 2 pkt 6 przywołanego rozporządzenia, tj. w kwocie 5.400 zł, byłoby zdaniem Sądu sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. W ocenie Sądu taka niewspółmierność wysokości kosztów pomocy prawnej do nakładu pracy pełnomocnika pozwanego organu rentowego przemawia za uznaniem tej sytuacji za wypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu art. 102 kpc.

Co do powodów, dla których Sąd Okręgowy zasądził od odwołującego kwotę 1.350 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, Sąd ten wskazał, że zgodnie z art. 98 § 1 kpc, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Tymczasem treść art. 102 kpc stanowi wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Do kręgu okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu, zalicza się zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej). Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (vide postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 14 stycznia 1974r., II CZ 223/73, Legalis nr 17661).

Zarządzeniem przewodniczącego z dnia 17 lipca 2017r. odpis wniosku ZUS o uzupełnienie wyroku wraz z pismem ZUS z dnia 7 czerwca 2017r. doręczono odwołującemu, którego zobowiązano do ustosunkowania się do treści wniosku w terminie 7 dni. T. B. w odpowiedzi na powyższe zarządzenie w piśmie procesowym z dnia 21 lipca 2017r. wskazał jedynie, iż wnosi o oddalenie wniosku ZUS o uzupełnienie wyroku, nie wskazując przy tym okoliczności

dotyczących stanu majątkowego, sytuacji życiowej odwołującego, które przemawiałyby za odstąpieniem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Ponadto, w ocenie Sądu I instancji, mając na uwadze całokształt okoliczności rozpatrywanej sprawy, T. B., wnosząc odwołanie od zaskarżonej decyzji ZUS, winien mieć świadomość tego, iż zachodzi duże prawdopodobieństwo nieuwzględnienia jego odwołania. Jak wynika z treści odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy pismem z dnia 4 stycznia 2017r. odpowiedział skarżącemu na zarzuty sformułowane w piśmie z dnia 22 listopada 2016r., informując go o tym, iż podstawą umorzenia należności z tytułu składek może być wyłącznie zaistnienie konkretnych, wskazanych przez ustawodawcę przesłanek nieściągalności. W granicach wskazanych przez organ rentowy przesłanek nie mieściło się żądanie przez odwołującego - w ramach zadośćuczynienia - umorzenia całości zaległości ubezpieczonego wobec ZUS wraz z odsetkami.

Organ rentowy złożył zażalenie na opisane postanowienie, zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 102 kpc, polegające na jego błędnym zastosowaniu w sytuacji, gdy brak było podstaw do przyjęcia, że w sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, pozwalający na obciążanie skarżącego kosztami tylko w nieznacznej części, co doprowadziło do naruszenia przepisów art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z § 2 pkt 6 w zw. z § 15 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015r., poz. 1804). Pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od skarżącego na rzecz organu rentowego kwoty 5.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zażalenia wywodzono, że sąd orzeka o kosztach procesu według zasad przewidzianych w art. 98-107 kpc, zależnie od wyniku sprawy oraz okoliczności związanych z jej rozpoznaniem. Okoliczności te powodują, że od zasady odpowiedzialności za wynik procesu i obciążenia strony przegrywającej jego kosztami przewidziane są wyjątki, stosowane wówczas, gdy w konkretnej sprawie zasada ta koliduje z poczuciem sprawiedliwości. W ramach tych wyjątków, zgodnie z art. 102 kpc, Sąd może odstąpić od obciążenia strony przegrywającej sprawę obowiązkiem zwrotu wygrywającemu przeciwnikowi kosztów procesu w całości lub części, jak stanowi ustawa, w wypadkach szczególnie uzasadnionych.

Uwzględniając fakt, że sposób skorzystania z art. 102 kpc jest suwerennym uprawnieniem Sądu orzekającego i od oceny tego Sądu należy przesądzenie, że taki szczególnie uzasadniony wypadek nastąpił w rozpoznawanej sprawie oraz usprawiedliwia odstąpienie od obowiązku ponoszenia kosztów procesu w ogóle bądź w części, nie można tracić z pola widzenia, że zakwalifikowanie przypadku jako „szczególnie uzasadnionego” nie może być dowolne, ale wymaga rozważenia całokształtu okoliczności faktycznych sprawy. Przyznanie przez ustawodawcę Sądowi takiego uprawnienia nakłada obowiązek starannego i wyczerpującego omówienia w uzasadnieniu orzeczenia przesłanek, na podstawie których uznano, że w sprawie zachodzi „szczególnie uzasadniony wypadek” (zob. postanowienia SN: z dnia 10 marca 2011r., V CZ 108/10, Lex nr 1 102889; z dnia 26 stycznia 2012r., III CZ 79/1 1, Lex nr 1 162695 i z dnia 3 marca 2012r., I CZ 10/12, Lex nr 1 168536).

Organ rentowy wskazał, że kwota należnych mu kosztów zastępstwa procesowego powinna zostać określona według stawek minimalnych. Skoro w rozporządzeniu w sprawie opłat za czynności radców prawnych prawodawca określił wysokość stawek minimalnych wynagrodzenia za poszczególne czynności lub za udział w postępowaniach, to uznać należy, że tym samym uwzględnił wszelkie okoliczności charakterystyczne dla danego typu spraw. W stawkach tych (minimalnych) odzwierciedlona została wycena koniecznego nakładu pracy pełnomocnika związana ze specyfiką określonego rodzaju postępowań (vide postanowienie Sądu Najwyższego z 24 października 2012r. III CZ 57/12, LEX nr 1288673). Sąd, co prawda, ma możliwość miarkowania wynagrodzenia pełnomocnika, to jednak uprawnienie to dotyczy wyłącznie kwestii ustalenia wysokości wynagrodzenia w kwocie stanowiącej wielokrotność stawki minimalnej, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Niewątpliwie pozwanemu, jako stronie wygrywającej, koszty się należą, i nie mogą one być niższe niż wynika to z rozporządzenia - w analizowanym przypadku zaś kwota ta wyniosła 5.400 zł (§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

Sąd Okręgowy, badając kwestię obciążania strony kosztami zastępstwa procesowego, winien wnikliwie przeanalizować, czy w sprawie faktycznie wystąpiły szczególnie uzasadnione okoliczności. Jak Sąd sam zauważył, odwołujący nie powoływał się na złą sytuację majątkową, czy inne szczególne okoliczności. Nieuprawnione są zarzuty Sądu pod adresem nakładu pracy pełnomocnika organu rentowego. Wskazać należy, że praca pełnomocnika nie sprowadza się jedynie do pisania pism procesowych i uczestnictwa w rozprawach. Pełnomocnik winien ocenić sprawę pod względem zasadności stanowiska reprezentowanej strony i odnieść do niego zasadność roszczeń zgłaszanych w odwołaniu przez stronę przeciwną. Celem opracowania sprawy konieczne jest przeanalizowanie jej stanu faktycznego i prawnego, analiza orzecznictwa i opracowanie argumentacji na zarzuty zgłaszane przez stronę przeciwną oraz rozważanie konieczności powołania dowodów w sprawie. Wówczas możliwym jest przełożenie dokonanych ustaleń i stanowiska w sprawie na odpowiedź na odwołaniem bądź dalsze pisma procesowe. Za niewłaściwe działanie Sądu należy uznać próbę umniejszenia znaczenia tej pracy pełnomocnika. W odpowiedzi na odwołanie w niniejszej sprawie pełnomocnik wskazał, iż w treści swojego odwołania T. B. nie zawarł merytorycznych zarzutów przeciwko zaskarżanej decyzji, skoro tak, to brak jest możliwości wdania się w merytoryczną polemikę ze stroną przeciwną. Sam Sąd wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że odwołujący, wnosząc odwołanie do Sądu winien mieć świadomość tego, że zachodzi duże prawdopodobieństwo niepowodzenia w jego sprawie. Trudno winić organ rentowy, że w sprawie wystarczającym okazało się złożenie jedynie odpowiedzi na odwołanie. Brak uzasadnionych podstaw do składanych przez stronę przeciwną roszczeń i tego konsekwencje w postaci przegrania procesu nie mogą stanowić wytłumaczenia dla faworyzowania tej strony w procesie.

Z uwagi na powyższe, brak było podstaw do zastosowania przez Sąd art. 102 kpc w niniejszej sprawie, a zatem zasądzenie od powoda na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa prawnego w wysokości 1.350 zł stanowi naruszenie przepisów o stawkach minimalnych przywoływanego rozporządzenia z dnia 22 października 2015r.

W odpowiedzi na zażalenie skarżący wniósł o jego oddalenie oraz o zwolnienie w całości od kosztów na rzecz organu rentowego, w tym od kosztów postępowania zażaleniowego. Ubezpieczony wywodził, że jest osobą biedną i zadłużoną. Zdaniem wnioskodawcy pazerność pozwanego nie zna granic, gdyż za napisanie jednego pisma i samozańcze podanie wartości przedmiotu sporu żąda się ogromnej kwoty, co jest niezgodne z zasadami współzycia społecznego. To skarżący powinien decydować o wartości przedmiotu sporu, a takowej nie podał, zatem pełnomocnikowi pozwanego należy się najniższa stawka wedle poniesionych kosztów, a było to jedno pismo i koszt znaczka 5 zł. Wobec tego ubezpieczony wniósł o ustalenie najniższej z możliwych stawek sądowych lub zwolnienie go z kosztów w całości, bo nie ma na chleb i jest bez środków do życia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy ograniczając obciążenie skarżącego do ¼ kosztów zastępstwa procesowego, w sposób nieuzasadniony zastosował przepis art. 102 kpc.

Przy ocenie przesłanek zastosowania art. 102 kpc należy przede wszystkim brać pod uwagę fakty związane z samym przebiegiem procesu, tj. podstawę oddalenia żądania, zgodność zamiarów stron w sprawach dotyczących stosunku prawnego, który może być ukształtowany tylko wyrokiem, szczególną zawilść lub precedensowy charakter sprawy albo subiektywne przekonanie powoda, co do zasadności zgłoszonego roszczenia, a ponadto sposób prowadzenia procesu przez stronę przegrywającą albo niesumienne lub oczywiście niewłaściwe postępowanie strony wygrywającej, która w ten sposób wywołała proces i koszty połączone z jego prowadzeniem. W judykaturze przyjmuje się, że całokształt okoliczności, które mogłyby uzasadniać zastosowanie tego wyjątku, powinien być oceniony z uwzględnieniem zasad współzycia społecznego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2011r., I CZ 26/11, niepubl., z dnia 25 sierpnia 2011r., II CZ 51/11, niepubl.).

Przekładając powyższe na grunt analizowanej sprawy, trzeba po pierwsze zwrócić uwagę na przebieg postępowania administracyjnego, który doprowadził do wydania zaskarżonej decyzji. Ubezpieczony, który jest przedsiębiorcą, w

piśmie z dnia 22 listopada 2016r. domagał się umorzenia w ramach zadośćuczynienia całości zaległości składkowej wraz z odsetkami. Decyzją z dnia 23 grudnia 2016r., znak (...) - (...), pozwany odmówił wszczęcia postępowania wywodząc, że żądanie odszkodowawcze ma charakter cywilnoprawny, a więc nie podlega rozpoznaniu w postępowaniu administracyjnym. Ubezpieczony złożył odwołanie od tej decyzji, wskutek którego wydana została zaskarżona decyzja z dnia 2 lutego 2017r. o uchyleniu decyzji z dnia 23 grudnia 2016r. Tym samym oczywiste jest, że ubezpieczony zaskarżył w niniejszej sprawie decyzję, która była dla niego korzystna, angażując w ten sposób organ rentowy w zbędny spór sądowy. Co więcej, ubezpieczony nie cofnął odwołania, chociaż w odpowiedzi na odwołanie organ rentowy szczegółowo wyjaśnił tę kwestię.

Po drugie ubezpieczony w odpowiedzi na zażalenie wprawdzie zaznaczył, że jest osobą biedną i zadłużoną, nawet jednak na tym etapie postępowania nie złożył żadnych wniosków dowodowych na poparcie tego twierdzenia. Tymczasem, jak wynika z prowadzonej przez skarżącego witryny internetowej tomaszbracka.eu (zakładka „T. B. życiorys”), wnioskodawca przedstawia się następująco: „obecnie – polityk, działacz społeczny i samorządowy, prawnik od 20 lat na wokandach sądów RP jako powód i pełnomocnik w procesach reprivatyzacyjnych w oparciu o art. 87 kpc. Wygrałem samodzielnie moje procesy reprivatyzacyjne przez Sądem Okręgowym w Bydgoszczy w 2015 r. oraz z bezprawiem polskich sądów przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka w Strasburgu co potwierdza Wyrok ETPCz z dnia 07.07.2015 r. wydany w mojej sprawie i mojej mamy (...). Ponadto od 10 lat jestem redaktorem naczelnym gazety wiecborskiej i od dziesięciu lat jestem właściciel firmy PHU (...)”. Trzeba do tego dodać, że witryna (...)eu potwierdza w zakładce „Redakcja”, że skarżący jest redaktorem naczelnym tej gazety, notabene aktywnie działającym, gdyż systematycznie publikującym artykuły na stronie głównej tej witryny. Ponadto na stronie internetowej Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej ubezpieczony figuruje jako aktywny przedsiębiorca, prowadzący działalność od 2007r. pod firmą (...)H.U. LORD.

Z powyższego wynika, że zastosowania art. 102 kpc nie uzasadniały ani dotychczasowy przebieg postępowania, ani sytuacja materialna skarżącego. Tylko zaś w ramach zastosowania art. 102 kpc byłaby możliwość zmniejszenia przysługujących pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego poniżej stawki minimalnej 5.400 zł, zależnej od wartości przedmiotu sporu, w sposób prawidłowy wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Słusznie bowiem pozwany wywodzi w zażaleniu, że w stawkach minimalnych odzwierciedlona została wycena koniecznego nakładu pracy pełnomocnika związana ze specyfiką określonego rodzaju postępowań, tak więc co do zasady sąd ma możliwość miarkowania wynagrodzenia pełnomocnika tylko w zakresie ustalenia wysokości wynagrodzenia w kwocie stanowiącej wielokrotność stawki minimalnej, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Bez znaczenia była okoliczność, że dokładna wartość przedmiotu sporu została wskazana przez stronę pozwaną. Skarżący jest przedsiębiorcą, w związku z tym jako płatnik powinien znać stan zaległości składkowych. W tej kwestii należy wskazać na art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2017r. poz. 1778 ze zmianami), zgodnie z którym płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny na mocy art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r. poz. 1804 i z 2016r. poz. 1667, tj. w brzmieniu z daty złożenia odwołania – 13 lutego 2017r.) zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że w miejsce kwoty 1.350 zł zasądził od ubezpieczonego na rzecz pozwanego kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą instancję (pkt 1. postanowienia).

O kosztach instancji odwoławczej (pkt 2. postanowienia) orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w związku z art. 99 kpc, tj. przy zastosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik postępowania. Zasądzona na rzecz pozwanego kwota 450 zł to stawka minimalna wynagrodzenia radcy prawnego, właściwa dla wartości przedmiotu zaskarżenia (4.050 zł), wynikająca z § 2 pkt 3 w związku z § 10 ust. 2 pkt 2 przywołanego wyżej rozporządzenia z dnia 22 października 2015r. (w tym samym brzmieniu z uwagi na datę złożenia zażalenia – 11 sierpnia 2017r.).

SSA Lucyna Ramlo SSA Michał Bober SSO del. Tomasz Koronowski